

VARVARIN U EVROPI

Bojan Savić Ostojić

Copyright © 2022 Bojan Savić Ostojić

Copyright © 2022 ovog izdanja KONTRAST izdavaštvo

Za izdavača:

Vladimir Manigoda

Uredništvo:

Jelena Nidžović

Ivan Isailović

Lektura:

Svjetlana Manigoda

Dizajn korica:

Dragana Nikolić

Fotografije:

Bojan Savić Ostojić

Prelom:

Tijana Kazimirović

Štampa:

F.U.K. d.o.o.

Tiraž:

1000

Izdavač:

Kontrast, Beograd

Klaonička 2, Zemun

imejl: info@kontrastizdavastvo.rs

kontrastizdavastvo.com

www.glif.rs

BOJAN SAVIĆ OSTOJIĆ

VARVARIN U EVROPI

švajcarska sveska

KONTRAST

Beograd, 2022.

*Ima nečega prilično tezgaroškog u želji da iz svega što nam se
nađe na putu izvučemo nešto, da ništa ne ostane neiskorišćeno.*

Nikola Buvije

Upotreba sveta

*Polazak me ushićuje
Putovanje zaglupljuje
Prispeće oživljava*

Eduar Leve

Samoubistvo

u koži putnika

predtakt

U JESEN DVE HILJADE DEVETNAESTE pozvan sam u Švajcarsku na prevodilački boravak. Najavljeno mi je da je jednomesečna rezidencija, u mestu Lavinji, predviđena za april 2020. Život je ubrzo tom planu stao na put. U martu mesecu, suočena sa novonastalim okolnostima i zatvaranjima granica, ustanova koja me je pozvala napomenula mi je, dobronamerno i ne dižući tenziju, tonom koji nam je, valjda, u tom trenutku svima bio preko potreban, da će boravak biti pomeren na jesen iste godine, „uz nadu da će se situacija u međuvremenu popraviti”.

Međuvreme je prošlo, ostalo nezapamćeno; oktobar prođe — i njega sam, ne znam za vas, uveliko zaboravio — te dođe i drugo odlaganje, za jesen 2021. Švajcarskom boravku više nisam pridavao nikakvu težinu. Kada vam, kao novopečenom ocu, i skok do ve-cea u sopstvenom stanu zvuči kao luksuzno putovanje, brzo se odučite od želje za pohodima koji podrazumevaju prelazak granice. Osim toga, već sam iskusio traumu udaljavanja sa aerodroma. U septembru, kada je, na putu za Pariz, trebalo da presednem u Švajcarskoj, na šalteru aerodroma „Nikola Tesla” lepo su mi rekli: „Bolje da vas vratimo mi nego kolege iz Bazela.”

Službenik francuske ambasade uveravao me je preko telefona, uz silno žaljenje, da se kao prevodilac ne uklapam ni u jednu kategoriju profesija kojima je u tom trenutku dozvoljen ulazak u Francusku. „Da barem negde predajete...”, još ga čujem, „pustili bismo vas bez problema.” I nije mu trebalo mnogo da me uveri. Uzeo sam svoj pasoš, podvio rep, pustio da propadnu karte, rezervacije. Nisam imao hrabrosti da gatam da li bi me u Bazelu sreća pogledala.

Vreme protiče sporo kad ste kućni zmaj. Tako je, preko volje, počela da se bliži i jesen dvadeset prve. Trudio sam se da se ne uzbuđujem. Delom da ne bi došlo do surovog otrežnjenja, a delom zato što sam imao preča posla. Pa ipak, u toku cele godine, rastrojene i burne na svim poljima, pomisao na neko švajcarsko selo i zamak u njemu, u kojem ću moći na miru da radim, u ničijoj, praznoj sobi, ne sudarajući se sa sopstvenim predmetima i ukucanima, malo-pomalo, ustalila se kao oaza. Kao što neki u teškim trenucima pomišljaju na stvari koje vole („Raindrops on roses and whiskers on kittens”) ili dozivaju kadrove predela koji su im ostali u lepom sećanju, ja sam, u svojim žutim minutama, mislio na taj obećani krajolik, nestvarni zamak u selu Lavinji, koji još nisam video, siguran da nikad neću ni kročiti u njega.

Je li to maštanje pomoglo ili odmoglo, ne znam. U svakom slučaju, nekako je svanuo i 29. septembar, dan polaska. Na aerodrom sam došao ležerno obučen, sa malim prtljagom. Učinio sam sve da ne bih morao mnogo da se stidim ako me ponovo, kao godinu dana ranije, vrata na Lekino brdo. Odlično očuvan *Rečnik sinonima srpskohrvatskog jezika*, poklon za druga Lorana, bio je najkabastiji predmet u koferu. Našavši se u gunguli, pazio sam da mi se ne otme ni slučajan osmeh, da mi se radost što sam opet u koži putnika ne odrazi u očima. U redu pred šalterom stajao sam oborenih očiju, krijući izbezumljenost. Pred administrativnim portalima uvek se osetim kao u redu za kaznu, čak i kada me tamo čekaju pare. Sa godinama sam prestao da preispitujem

izvore ove birokratske fobije, ali dovoljno je da se nađem ispred najbeznačajnijeg pulta i svaka vedrina i sabranost me automatski napuste. Nekoliko koraka pre crvene linije pretvaram se u bespomoćnog begunca koji cepti, sluteći da će biti provaljen, nespresman da se brani.

Ni sada nije bilo drugačije. Službenica na šalteru, pomislih, izgleda umorno od rutine, kao da joj je propuštanje putnika već dojadilo. Nije bila nimalo razdražena, za razliku od prošlogodišnjeg kerbera koji mi je, na moj zahtev za refundiranjem, odgovorio: „Sami ste krivi što vam je put propao.” Ne govoreći teške reči, štaviše, ne progovarajući uopšte, gospođa je na moj prtljag prilepila banderolu „cabin bag”, bacila odsutan pogled na sertifikat o vakcinaciji i, rasejano mi klimnuvši, pružila pasoš sa kartom za ukrcavanje.

Ko ne plati na mostu, platiće na ćupriji, dao sam se u crne misli, ali, za divno čudo, i carinik me je pustio, s neutralnim izrazom lica, bez ikakve pompe. Gde vam je nestala predostrožnost? Zar ste za samo godinu dana postali ovako ležerni? Dok sam se bližio svom gejtju, osećao sam da ću se svakog časa rasplakati. Sigurno će mi pred samo ukrcavanje saopštiti da su se predomislili, da ipak ne mogu do poslednjeg nivoa, da im je strašno žao, ali eto... Pa i kad sam se našao u avionu, sedeo sam kao na iglama, ubeđen ne da su se okolnosti i procedure u međuvremenu promenile, već da sam se pukom srećom provukao.

Ali onda je, pri vezivanju pojasa, poslednje potvrde da sveukupno ukrcavanje nije simulacija, nastupila sekunda otkravljanja. Posegao sam za knjigom u cegeru, *Upotrebom sveta* Nikole Buvijea: sada je bilo sigurno da ću je, kao što sam i planirao, kao što i priliči, dovršiti u autorovoj postojbini. U sekundi sam zabravio prethodnih dvadesetak minuta, od kojih bi neko bolećiviji zaceo osedeo.

Nedelju dana kasnije, u obećanom švajcarskom selu, sticajem okolnosti, požeću da obogatim etar svojim jesenjim dnevnikom, koji je pred vama.

Što se podnaslova tiče, dužnost mi je da napomenem: „sveska” je ovde samo nazovi-žanrovska odrednica. Uprkos pojedinim insinacijama, ne postoji rukopis *Varvarina u Evropi*. Ne zato što sam ga pažljivo uništio u strahu od zloradih čitalaca — još uvek umišljam da su u manjini — već zato što mi je, tokom tabananja o kojima ćete čitati, kao beležnica služila isključivo jedna aplikacija na telefonu. Verni *Notes 2.0* ne samo da mi je olakšao pisanje na nogama, već mi je nametnuo svoj ritam i jezgrovitost. Iz nekog razloga začuđen što mi nova podloga toliko prija, prelistao sam svesku stariju samo petnaest dana od ove švajcarske. Bila je toliko blagolagoljiva da mi se smesta prizevalo. Aplikacija bi njenih pet strana bez pardona sabila u dva reda.

Dakle, svaka dilema bila je neumesna. Ako bi medij koji olakšava beleženje u isti mah mogao da posluži kao lek protiv pisane logoreje, zašto osvedočeni sveskoljubac ne bi o istom trošku i svesku kao instituciju poslao u istoriju, barem privremeno?

I tako, u toku te besane noći, kada sam, uz preranu kafu ili dve, zamišljao blog-slikovnicu pod radnim naslovom *Poseta Nikoli Buvijeu*, nisam mogao ni da sanjam da ću, evo, nepunih mesec i po kasnije, poželeti i da je ukoričim. Nepredvidivih sam želja! Stvarno ne lažem. Ali me slobodno možete optužiti za manjak dalekovidosti.

novembar 2021.

Beograd

zabava ocvale buržoazije

29. SEPTEMBAR
SREDA
LE GRAN SAKONEKS – MORŽ – LAVINJI

OČEKIVAO SAM DA SOFI, upravnica Fondacije Rovolt-Ledih u Lavinjiju, bude nalik gospođi Lepik iz *Ridana* Žila Renara: strogi i autoritarni nadžak, guvernant-rospija sa pundom na glavi. Ali kad sam je ugledao na stanici u Moržu, gde je kolima došla po mene, ispostavilo se da je prijatno govorljiva Francuskinja — pardon, Švajcarkinja. Morao bih, sa tim u vezi, da povedem više računa o svojim prvim utiscima, pošto mi se, otkako sam sleteo u Ženevu, čini da sam u Francuskoj. Posledica dugog neputovanja ili nešto više?

— Idemo! — rekla je čim se predstavila — Svi samo tebe čekaju na večeri! Hladi se!

I od svega prvo me je upoznala s večerašnjim menijem. Uvek sam voleo kako Francuzi — pardon, izgleda i Švajcarci — ozbiljno i temeljno govore o svojim obrocima. Nikad im u tome neću prići i ne pretendujem na to. Još ne verujem da sam u inostranstvu. Poslednji put kad su me dočekali kolima, u Monpeljeu,

2019, avion je takođe bio sleteo pola sata ranije. „Vous avez du bol, Monsieur!”, rekao mi je taksista: „Uralo vas je! Stižete na poslednji voz za Arl.” Smeškao sam se kao što bi svako kome je slučajno upalilo. I tada sam se pitao koliko mi je u međuvremenu zarđao francuski.

Posle petnaest minuta Sofine jurnjave među pustim livadama, shvatio sam da će svakodnevne sesije hodanja između Zamka i Morža, kakve sam zamišljao nadnet nad mapu u Beogradu, biti nemoguća misija. Nakon što me je domaćica prigodno podsetila na moje sunarodnike koji su bili stipendisti fondacije, osmelim se i pređem na prvu tačku iz agende. Spomenem da je Loran, prijatelj iz Francuske, inače takođe prevodilac, izrazio želju da svrati u koloniju. Da li bi mogao da prenoći u Zamku? Gazdarica načelno nema ništa protiv, ali u rezidenciji, kako reče, dodatne krevete nemaju. „Nažalost!” Eventualno bi mogao da odsedne u seoskom motelu ili u Fondaciji Mihalski, drugoj književnoj rezidenciji, u obližnjem selu Montriše.

— Još večeras ću se javiti Gijomu, koji se u fondaciji bavi formalnostima vezanim za smeštaj.

Zbog nedostatka kreveta za goste, Zamak, oaza, već se srozava u mojim očima. Već ga zamišljam kao ruševinu, svedeni kompleks sa golim zidovima, a svoju sobu kao manastirsku keliju. Čime sam ja napasao misli prikovan za dečji krevetac! Calvinizam, dakle, ni za prevodioce ne predviđa puno razonode? Čemu se drugom i nadati među pašnjacima i vinogradima? I tad je, negde usred polja, auto iznenada skrenuo u dvorište na čijoj je kapiji velikim slovima pisalo „Château”, a malim „privé”. Izlazeći, mogao sam da razaznam samo ogromnu, i u mraku strašnu gvozdenu figuru krave nadomak ulaznih vrata. Na licu mesta upoznao sam prvu prostoriju zamka: vešernicu, izdvojevenu od ostatka kompleksa. Bila je ispunjena dupke ali ukusno, sa mašinom za pranje i za sušenje veša, uz nisku hoklicu u čošku za čekanje. Smesta mi je prirasla k srcu.

Zauzvrat, hodnik kroz koji sam zatim proveden najviše je ličio na film *My Fair Lady*. Bogle, i stepenice. Zverao sam na sve strane, kao uljez, tražeći mogući kutak za Lorana. Pravi zamak ipak je bio daleko od zamišljenog franjevačkog konačišta. O, bilo je, i te kako je bilo komada nameštaja na kojima se fleksibilan čovek mogao protegnuti. Pa i u društvu! Ali možda su u pitanju muzejski eksponati? Možda su im otkazali federer? Ili je, nedajbože, neko važan na njima umro?

Domaćica me je ostavila pred vratima sa natpisom *Camus* i otrčala na večeru. U ključaonici sam zatekao ključ, glomazan poput igračke iz 19. veka. Šta si očekivao? Elektronsku karticu? Ulazim u sobu, prostranu, raskošnu, sa visokim plafonom, sekretrom umesto radnog stola, plakarima, od kojih se dva odeljenja ne mogu koristiti jer su zazidana. Greškom? I u desnom ćošku — uljez! — podsećanje da traje 2021: krevet marke IKEA.

To je, dakle, moja kelija! Iako sam pregladneo, iako znam da me čekaju za stolom, odmah pomišljam: bolje da propustim razgovor o hrani. Sedam za sekretre i pišem Loranu. Sitom mi, znam, neće biti ni do kakvog pisanja.

„Stigao sam u Lavinji, družo. Kakva buržuština! Na vratima svake sobe stoji po ime jednog pisca: meni je dopala odaja Albera Kamija. Uprkos tome, što se tvog smeštaja tiče, neće ići glatko. Navodno, nemaju dodatne ležajeve na raspolaganju, iako bi njihove salonske sofe mogle da prime deset manjih beskućnika. Ali ako se ispostavi da nema mesta u lokalnom motelu ili kod nekog gazdaričinog prijatelja, možemo podeliti moj krevet!

Ko bi rekao da je Buvije pedesetih mogao lakše da dođe do smeštaja, makar i podnog, u nekom iranskom ćumezu nego profesionalni prevodilac u eri kovida u (Privatnom) zamku u Helveciji? Mislim da bi samo takav aranžman, u kojem Srbin u krevet prima Francuza kao ilegalca, oplemenio ovaj ambijent.”

30. SEPTEMBAR
ČETVRTAK
LOZANA

VEČERA SE BILA uveliko ohladila dok sam stigao. Pojeo sam je ne mršteći se, na čelu ogromnog stola u „zimskoj bašti“, iako bih je, da sam kod kuće, odmah tutnuo u mikrotalasnu. Pre nego što mi je palo na pamet da beknem, Sofi mi je skrenula pažnju: „U ovom zamku se govori ‘Ti.’“ Netipičan zamak!

Prvo sam se obratio Španjolki Rehini, koja mi na keca reče da me se seća iz prevodilačkog koleža u Arlu. Štaviše, da smo se i upoznali. Tamo sam pre dve godine, citiram je, „čitave dane provodio sa jednom mladom prevoditeljkom iz Meksika“. Momentalno sam se razvedrio. Rehinine crte lica su mi potpuno nepoznate, iako je podatak tačan. Meksikanka se zove Ana Ines, i tog leta, nas dvoje zaista nismo izbijali iz sale za pingpong.

Pričam drugima, koristeći šlagvort, o turnirima u pingpongu, o karaokama i večerima plesa koje je u Arlu, zajedno sa Anom Ines, organizovao Manuel, drugi Južnoamerikanac. Zvučim pomalo kao misionar koji je skupio petlju da u preozbiljnu Švajcarsku, *all work and no fun*, ekskluzivno uveze nekoliko doza južnjačke nonšalancije. Naravno, ispostavlja se da sam skorojević. I druge kolege, pored Rehine, boravile su više puta u istom gradu, čak i posle 2020. Jedino Rozi, Istanbulka, književnica i prevoditeljka sa hebrejskog na francuski, partibrejkerski iznosi kako je stalno zaobilazila provansalski kolež. Sva je prilika da se, kao i mnogi, posvađala sa direktorom.

Kad god se ukaže prilika za upoznavanje za stolom, ovoga puta i uz poneku formalnu notu, najradije poželim da se sakrijem pod sto. Trema me tera da nemilice verglam i ne zaklapam, potpuno zanemarujući ono što mi novi znanci govore. Kao dete pod reflektorima, vuckam ivice pantalona, drmusam kolena, zaplićem jezikom, još приметnije zbog vina. Ni ovog puta, bez

obzira na to što sam svestan svog poremećaja, ne uspevam sve da pohvatam.

Za razliku od mene, Asgar, Iranac, povučen je, ćutljiv, i ne stidi se toga. Čim je rekao da je rodom iz Tabriza i da mu je maternji turski, odgovorio sam: „Pa upravo čitam o tvom gradu u *Upotrebi sveta!*” Zna. Čvrsto se drži za svoju čašu crnog; a kad je iskapi, počne da savija duvan. Čovek kome je dobro u svojoj koži. Izdvojena na drugom kraju stola, Sika, koja živi u Francuskoj, ali je rodom iz Benina, deluje odsutno, možda i tužnjikavo. Ili samo rezervisano? Nasuprot njoj, Rehina ne samo da se nije nimalo pokunjila kad je ostala neprepoznata već bez prekida vergla i glasno se smeje, inkarnirajući tip animatorke na ekskurzijama koja izgovara rečenicu: „Hajde da sada svi kažu nešto o sebi.” Ja sam na ovoj ekskurziji tip novog kolačića koji će ostatku razreda biti zabavan pet minuta samo zato što je došao poslednji.

Uspeo sam da razmenim reč-dve i sa Rozi; pogled joj je odjednom zasijao kad je saznala da sam i pisac. „Dobro je! Nisam sama među prevodiocima!” Brzo, jeftino savezništvo. Saopštila je svima da danas ima konferenciju u Lozani, a kad sam rekao da ću na nju sigurno svratiti jer planiram na buvljak, nekako prebučno se iznenadila. Ni od koga nije očekivala to? Ipak sam, i pored svega, jedva čekao da se u neko doba, kada se načinjala treća flaša crnog (uredno postavljena u duboki limeni podmetač), oprostim i pođem na sprat.

Kad — gore me čeka mejl baš od Ane Ines, Meksikanke. Saopštava mi da je trudna.

Ne bih sebe da precenjujem, ali: koliko sam je ja podstakao na taj korak? Sećam se, nedugo pošto se Roli rodio, nije bio napunio ni tri meseca, na njeno (tad mi se činilo, kurtoazno) pitanje kako roditelj izlazi na kraj sa prevodiocem, i koliko se ta dva poziva mogu pomiriti, odgovorio sam kao najnaivnija prvorotka iz žutog magazina:

— Sve se može organizovati!

Nisam ni trepnuo, zdušno sam joj preporučio eksperiment, na veresiju. Zašto se, tri meseca kasnije, kad sam se obreo na mračnoj strani očinstva, kad više nisam znao kud udaram, nisam došutio da ažuriram podsticaj meksičkoj drugarici? Sada, sa ovom pameću, sistematski bih je obeshrabriovao, pa makar samo zato što ja takav govor o porodici i potomstvu danas nepopularniji.

Evo kako bih počeo: „Kontracepcija je majka! Pazi šta ti kažem! Inače, prodisaćeš, kao i ja, tek u nekom švajcarskom sanatorijumu.”

U erotsko-feminističkoj knjižari *Humus* u Lozani nailazim na naslov „Fuck and Forget”. I shvatam da bi to bio najbolji prevod mog podlog psalma: „Posle jebanja nema hajanja.”

Poželim da se raspitam o piscu čiji je pseudonim Koton. Izdavačev sajt obaveštava me šturo, koristeći se neobičnim otklonom:

„Čini se da je njegovo pretežno interesovanje prostitucija.”

Kako to da shvatim? Kao kredo kurve ili klijenta?

Silno mi imponuje jedna podla crta koju slutim u mentalitetu pisca Žana Fortona, na samom početku romana *L'épingle du jeu*. (Kako prevesti naslov? *Iskobeljati se?*) Još jedan iz plejade zaboravljenih autora, iskopan posle sat vremena džudženja u antikvarnici *de la Louve*. Reakcija njegovog glavnog lika na nevolju nije kukumavčenje ili pretvaranje u siročila, kako danas uglavnom svaka šušja intonira priču o svojim ranim jadima. On momentalno i prirodno pribegava niskosti, iz koje izbija onaj najbolji, nenamerni humor.

„Kad bi ujak Žorž umro, sigurno ne bih tugovao kao što sam za dedom. Bio bih dva dana dezorijentisan pa bih se navikao. Sa mrtvima je sve relativno. Kad umru, diže se halabuka. Ali petnaest godina kasnije, ko još misli na njih?”

U šoping lancu *Migros* ne prodaje se vino. Ni alkohol uopšte. Budući da sam samo zarad toga pola sata šipčio po marketu, prostodušno odbijam da poverujem u restrikciju. Pa čemu onoliki vinogradi?

Radnica u narandžastom, imigrantkinja, nalazi vremena da mi objasni. Naime, vlasnica lanca zabranila je alkohol jer joj je muž pijandura. Ne skrivam oduševljenje podatkom, baš zato što zvuči kao legenda, bučno se zahvaljujem, ali odmah zajedljivo pitam:

— A ima li onda kafe i duvana?

— Ima, naravno — odgovara radnica čudeći se i nastavlja da pakuje robu.

Na konferenciji koju održava Rozi u *Lozanskom književnom krugu*, svi svoja obraćanja čitaju sa lista. I predsednik kružoka, i direktorka prevodilačkog udruženja, i govornica sama. Čitavo veče, mahom starija publika, po uzoru na gošću, gleda preda se. Nije čudo što u toj intonaciji, u skandiranju koje je sporo kao na parastosu, obiluju reči zahvalnosti.

Kad neko ima sam reč na književnoj večeri, bez moderatora, i ako mu je povrh toga tema sopstvena biografija koju čita, pripremljenu, nema drugog načina da se taj autoerotski intervju izdrži nego gledanjem u pod. Pogled kruži po sali, tražeći stonogu, papirić, zgodne ženske noge, bilo šta da se zabavi, a pošto uteha izostaje, uši se ježe jer ne mogu da prečuju da je upravo okrenuta izrecitovana stranica papira.

Tamo negde ispred, na estradi, zaklonjen pognutim sedim glavama, sigurno leži mrtvac: verovatno vode računa da ga ne okrzнем pogledom!

Čak i program večeri na stolicama liči na umrlicu. Ceremonija se završava predajom cveća.

A možda je ovo što ja doživljam kao parastos samo zabava iz perspektive ocvale buržoazije. Možda je ovo njena vedrina, za koju ja nemam adekvatan ključ.

Da me pridobije za Nikolu Buvijea nije bilo dovoljno to što mi je o njemu sa oduševljenjem pričao drug Enes, gotovo svakog petka u kafani Karavansaraj, niti činjenica da je Loran planirao da štampa svoje fragmente na tragu njegovih putovanja po Balkanu (*Buvije u Srbiji*). Da ga zaista otvorim, da se zaista otvorim ka njemu, bila mi je potrebna treća preporuka.

Upravo ta preporuka, koju nisam mogao da eskiviram, strefila me je početkom septembra, za vreme standardnog torbarskog obilaska biblioteke u Francuskom institutu. U gomili knjiga namenjenih za rashod, skromno naređanih u podnom rafu, pažnju mi je privukao naslov „Nikola Buvije: oko koje piše”, biografija koju je potpisao Fransoa Lo.

Volim da susrete sa piscima počnem biografijama. Posebno ako ih iskamčim na poklon. Odnoseći je iz Instituta, potom sedajući u dvadeset četvorku, gde sam pročitao jedva dva paragrafa prvog poglavlja, slutio sam da će i kraj tog leta, tradicionalno posvećen preokretima, doneti novo poglavlje u mojoj biografiji i da će se ono zvati imenom ovog švajcarskog pisca. A definitivno sam bio pečen kada sam u *Upotrebi* nabasao na ovaj paragraf:

„Za putovanje su izlišni povodi. Ono ubrzo pokazuje da je samom sebi dovoljno. Vi mislite da svojom voljom smišljate svoje putovanje, ali uskoro ono počinje da osmišljava vas. Ili obesmišljava.”

Na toj tački, i dobro je da je još dovoljno sveža da mogu precizno da je pokažem, nastupilo je jedno od onih neponovljivih oduševljenja koja te tresnu tek kad se pređe prag. Kao da mi je, u cugu, ubrizgano cepivo koje pojačava poroznost.

Moja večita tajna želja, koja se, interesantno, uglavnom javlja na koktelima posle književnih večeri, dok dreždim sam u ćošku najbližem vratima ustručavajući se da uzmem još jednu čašu: da me neko, u odsudnom trenutku, *pred svima*, proglasi uljezom. Da me raskrinka i prokljuvi!

Sigurno se može biti zaboravljen preko noći.